

01. – 03. 10.2010. Trka preživljavanja – Valjevske planine

01. Dolazak u dom na Debelo brdo predveče, druženje, upoznavanje, razgledanje i ocenjivanje protivnika. Dogovori sa organizatorima.
02. Jutro. Doručak i poslednje jelo za narednih 40 –ak sati, a zatim spremanje za start. Prolazimo pregled dozvoljene opreme, uzimamo prvu pomoć i kresivo i krećemo peti, početak staze poznat, pičimo. Jablanik, zatim Medvednik – prva kontrola. Dalje zadatak kaže, spust u Zavojšnicu, pa uzvodno na ušće nje i Ljuboviđe. Onda se penjemo na vrh Vukobraća i sa njega ponovo oštar spust u Ljuboviđu. Staza je dosta oštra, žestoki spustevi i ponovo dizanja. Idemo rekom uzvodno, pa se penjemo Bobiji, uz Zlostupski potok. Tu malo lutamo, ali nalazimo neku stazu, koja izlazi na put pod Bobijom i stižemo do crkve Račićeve. U Šumskoj kući dobijamo sledeću tačku – vrh Tornička Bobija. Već je pao mrak, ali pošto znamo teren i sve je put, idemo još do vrha. Zajedno smo sa novosadskom ekipom "Ris, Vuk i Lisica". Na vrhu, mi (BukvaListi) odlučujemo da zanoćimo, a tri životinje odlaze dalje. Logorujemo pored "Sinova šume" koji se već greju, kažu, buknila vatra iz 5 kresaja. Nama baš ne ide tako lako, ni pored, preko dana skupljenog materijala – seno, jelova smola, čičkova kosa...Zaplamsa tek kroz 45 minuta, uz jedno dve hiljade kresaja i ne znam koliko kubika vazduha iz naših pluća. Jelena je srećne ruke, muškarčine su podavile noseve, no nije važno, vatra bre! Nas dvojica krećemo sa pravljenjem bivka, i spontano, malo po malo nalazimo krajnje jednostavno, lako i brzo rešenje, koje uz to i radi. Tri tanja balvančića kao konstrukcija, a jelove grane kao pokrov i prostirka. Stvarno nam je bivak bio pravi, mada ni to nije puno pomoglo protiv niskih 5 stepeni napolju. Ni veliki umor, pridružen skladnosti bivakovoj, nije učinio da baš nešto zapravo zaspemo, bar ne meni. Skupljali smo se, cvokotali, zbijali jedni uz druge (Jelenica je najbolje prošla, bila je u sredini), ukrštali noge, dovijali na razne načine.
03. Uglavnom smo odmorili i oko 6 sati nastavili dalje. Spuštamo se ka rudniku, idemo ka brdu Krušiku i onda se spuštamo ispod produžetka Bobijinog grebena. Dalje kroz selo obaramo i malo okolo, do spusta u Ljuboviđu. Prelazimo i hvatamo kao neki put desno, prema Ranjenici. "Stiže ti ranjenik, o Ranjenico moja" vičem ja već gotov od bolova u kolenima, koja me pratiše čitav taj drugi dan. Tamo ga, vamo ga, nabodosmo nekako mi izlaz na greben Ranjenice i malo, po malo, izađosmo na vrh. Kažu, četvrta ste ekipa koja je prošla ovuda. Idemo dalje, ka Soko gradu, našoj ciljnoj tački. Još 15 km do tamo, jooooj! Pričam sam sa sobom, stiskam zube, pevam, vičem, pijem vode kao sumanut, sve da bi mi bilo lakše i da bi se izborio sa bolovima. Ovo dvoje idu ko ludi. "Jelena, kako je", pitam je – "Dobro" odgovara opušteno. Kasnije, "Možeš li?" – "Mogu". Pa slaži mi nešto sestro, vidiš da sam gotov, slaži da te boli, da ne možeš, da i meni lakše bude. Ovaj deo puta Dragutin, zvani Čiča, dobro poznaje i pičimo dobro. Međutim, u jednom delu odlučujemo da idemo malo drugačijim putem od onog kojim je on nekada išao i tu lutamo. Gubimo vreme i snagu, živci su tanki takođe, svako se ljuti na sebe samog. Vraćamo se do mesta greške i okrećemo kako treba. Dalje idemo sve kuda treba i stižemo na cilj oko 17:15. Četvrti, tom dužom stazom (kraća je bila sa Torničke Bobije direktno u Soko grad, bez Ranjenice). Jedemo odličan svadbarski kupus, razmenjujemo utiske sa učesnicima koji nam srdačno čestitaju, pogotovo Jeleni, kao jedinoj ženskoj koja je do tada prešla stazu, dok za to vreme organizatori zbrajaju poene. Proglašenje pobednika i mi

(po meni iskreno, ne i potpuno zasluženno) dobijamo treće mesto. Dodela nagrada, slikanje, pakujemo se u buseve i put Debelog brda. Ubrzo većina sapatnika zaspi. Na Debelom brdu smo se još malo družili, popakovali, ispozdravljali i svako na svoju stranu, već beše i kasno, skoro ponoć.

Na kraju, sad kao treba dati neki zaključak, ocenu kako je to sve bilo i kakva su nas osećanja pratila. Pa kaleidoskop osećanja je bogat. Bilo je tu svega – i sreće i bola, i oduševljenja i razočarenja, i smirenosti i netrepeljivosti, padanja i dizanja. Uostalom, kao i u životu, mnogo oscilacija, a kako jedan velikan reče za tu čašu meda i čašu žuči: "smiješane najlakše se piju". Dobrim i lepim osećanjima, pre ili kasnije, sledila je kontra i tako su se smenjivala, jedino dobrom druženju ne mogu naći inverznost, ono je teklo kao reka, zavijalo kao Zavojsnica i prikazivalo ljubav kao Ljuboviđa.

Tekst: Goran Đuričić